

Arrest

nr. 155 508 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X,
 Beiden handelend in hun eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, X en X, die allen verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de vierde en vijfde verzoekende partij, alle beslissingen ter kennis gebracht op 22 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JORDENS, die *loco* advocaten D. ANDRIEN et J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn afkomstig uit Turkije. Ze verblijven sinds 2009 in België.

T.M, zoon, T.Me, zoon en T.S, moeder, hebben een asielaanvraag ingediend op 24 november 2009, T.E, dochter, en T.H, vader op 30 augustus 2010.

Op 17 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan T.M. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van 25 januari 2010 nr. 37 498 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en stuurt de zaak terug naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij aan T.M. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van de Raad van 29 april 2011 nr. 60 563 worden aan T.M. eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij arresten van de Raad nrs. 60 564, 60 565, 60 566, 60 567 van 29 april 2011 worden aan T.H,T.S, T.E, T.M. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 mei 2011 wordt ten opzichte van T.M. een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 11 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 2 maart 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 20 juni 2012 worden ten opzichte van alle verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 16 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2012 werd ingediend door:

*T.H. (N° R.R. xxx)
geboren te Birecik op (...)1961*

*en partner:
T.G. (N° R.R. xxx)*

geboren te Saarlouis op (...)2002

en meerderjarige kinderen:

T.E. (N° R.R. xxx)

geboren te Sanliurfa op (...)1987

T.M. (N° R.R. xxx)

geboren te Sanliurfa op (...)1989

T.M. (N° R.R. xxx)

geboren te Sanliurfa op (...)1991)

nationaliteit: Turkije

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaald elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure. Mevrouw T. S. en de heer T.M. dienden een asielaanvraag in op 24.11.2009, de heer T. M. op 19.05.2009, en mevrouw T.E. en de heer T.H. op 30.08.2010. Deze asielaanvragen werden afgesloten op 03.05.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.06.2013 dienden mevrouw T.S., de heer T.H. en mevrouw T. E. een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 30.04.2015 eveneens met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat hun aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden conform de «algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie». Het komt echter de verzoekers toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die hen verhinderen de aanvraag de' aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Een loutere verwijzing naar 'de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere

vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op art. 8 van het EVRM. Het feit dat een meerderjarige zoon van betrokkenen, de heer A.T., op legale wijze in België verblijft, verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, vormt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij nauwe banden onderhouden met hun meerderjarige zoon A. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen hebben een minderjarig kind dat hier school loopt, wat gestaafd wordt met schoolattesten en rapporten. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen verklaren dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag en dat een onderbreking van het onderwijs, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er op heden geen sprake is van een repatriëring. Betrokkenen hebben nog alle mogelijkheden om vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat de scholing van het kind mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Zij tonen op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, noch waarom het kind pedagogische problemen zal krijgen. Het blijft bij loutere verklaringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermelding van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, wordt opgemerkt dat een loutere vage verwijzing naar een internationaal verdrag niet kan weerhouden worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumentatie te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Er wordt hier op geen enkele wijze aangetoond dat de rechten van het kind niet gerespecteerd zullen worden in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen verklaren hier geruime tijd te verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij hier sociale banden hebben wat aangetoond wordt met meerdere steunbrieven; dat zij Frans en Duits spreken; dat zij verklaren over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis te beschikken voor de arbeidsmarkt; dat zij zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij werkbereid zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben; dat zij verklaren een zeer goede persoonlijkheid te hebben waar onze gemeenschap zelfs een voorbeeld kan aan nemen; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van hun belangen zouden opgebouwd hebben; dat zij een bewijs van deelname aan een taalatelier Duits en een cursus Frans voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Op 18 mei 2015 worden ten opzichte van verzoekers T.M. en T. Me. bevelen genomen om het grondgebied te verlaten, dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

Ten opzichte van T. M.:

“De heer:

Naam, voornaam: T., M.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Sanliurfa

nationaliteit: Turkije

Herr:

Name, Vorname: T. M.

Geburtsdatum: (...)1989

Geburtsort: Sanliurfa

Staatsangehörigkeit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

wird angewiesen, das Staatsgebiet Belgiens und das Staatsgebiet der Staaten, die den Schengen-Besitzstand² vollständig anwenden, aufier wenn er die erforderlichen Dokumente besitzt, um in diese Staaten einzureisen,

innerhalb von 30 Tagen ab Notifizierung des Beschlusses zu verlassen.

*REDEN VAN DE BESLISSING:
BEGRUNDUNG DES BESCHLUSSES:*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Die Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen wird in Anwendung der folgenden Artikel des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern und aufder Grundlage folgender Sachverhalte ausgestellt:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

• Aufgrund von Artikel 7 Absatz 1 Nr. 1 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980: Verbleibt im Königreich, ohne Inhaber der aufgrund von Artikel 2 erforderlichen Dokumente zu sein:

Der Betreffende legt keinen gültigen Reisepass mit gültigem Visum vor.”

Ten opzichte van T. Me.:

“De heer.

Naam, voornaam: T.Me.

geboortedatum: (...)1991

geboorteplaats: Sanliurfa

nationaliteit: Turkije

Herr:

Name, Vorname: T.M.

Geburtsdatum: (...)1991

*Geburtsort: Sanliurfa
Staatsangehörigheid: Turkije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

wird angewiesen, das Staatsgebiet Belgiens und das Staatsgebiet der Staaten, die den Schengen-Besitzstand vollständig anwendet, aufler wenn er die erforderlichen Dokumente besitzt, um in diese Staaten einzureisen,

innerhalb von 30 Tagen ab Notifizierung des Beschlusses zu verlassen.

**REDEN VAN DE BESLISSING:
BEGRÜNDUNG DES BESCHLUSSES:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Die Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen wird in Anwendung der folgenden Artikel des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern und auf der Grundlage folgender Sachverhalte ausgestellt:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Aufgrund von Artikel 7 Absatz 1 Nr. 1 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980: Verbleibt im Konigreich, ohne Inhaber der aufgrund von Artikel 2 erforderlichen Dokumente zu sein:

Der Betreffende legt keinen gultigen Reisepass mit gultigem Visum vor."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve merkt de Raad ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing op dat het gaat om bevelen om het grondgebied te verlaten die genomen zijn op grond van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede en de derde bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door verzoekers geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid

waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan overeenkomstig de in artikel van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede en de derde beslissing kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

2.4. Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de schending aanvoeren van de hogere rechtsnormen vervat in de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, alsook de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

• Derde grief tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Volgens het artikel 22 van het grondwet : "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald". Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Volgens het artikel 8 van EVRM : « Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent". In casu, de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing is strijdig met de eerbieding van het privé- en gezinsleven van de verzoekers. Ze wonen in België sinds 2009. Ze hebben een lokale verankering (veel sociale verbanden) en een gezinsleven (G. gaat naar school). Volgens het artikel 8 al. 2 van EVRM : "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." De overheid moet wijzen dat ze een juist evenwicht heeft bewaard tussen het beoogde doel en de ernst van de afbreuk gedaan aan de rechten van de verzoekers. In casu kan het bestaan van een privéleven niet betwist worden. De verzoekers zijn op het grondgebied zonder onderbreking sinds 2009. Ze hebben een sociaal leven ontwikkeld zoals blijkt uit de verschillende attesten van hun kennissen. In zijn beslissing heeft de verweerder de rechten van de verzoekers geschonden. Hij maakt een inbreuk op de rechten van het gezin. Zijn beslissing is niet evenredig. In casu is een juist evenwicht niet bewaard tussen de betrokken belangen. Dus is er een schending van het artikel 8 EVRM, van de grondwettelijke bepalingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 1980. (RvV, arrest n° 106.581 van 10 juli 2013, Kamga - n° 105.587 van 21 juni 2013, Asaad - n° 104.724 van 10 juni 2013, Soumah).

• Vierde grief tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Volgens het artikel 6 van de terugkeerrichtlijn: "5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procédure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, oven/veegt, onverminderd lid 6, die lidstaat en/an af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procédure loopt". Volgens het Europese Hof voor de Rechten van de Mens : « L'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3. La Cour

rappelle que si l'effectivité d'un recours ne dépend certes pas de la certitude d'avoir une issue favorable, l'absence de toute perspective d'obtenir un redressement approprié pose problème sous l'angle de l'article 13 » (Arrest MSS tegen België van 21 januari 2011, § 388 en 394). In casu, wil de tegenpartij de verzoekers te verdrijven. Maar de aanvraag 9bis is nog steeds in onderzoek. Bijgevolg miskent de tegenpartij de artikelen 3 en 13 EVRM, maakt een manifeste fout en ondermijnt de doeltreffendheid van dit beroep. Inderdaad zal het beroep doelloos worden als verzoekers niet meer in België zijn. Er werd al door Uw Raad en door de Raad van State beoordeeld : "une fois refoulée et ne pouvant revenir avant trois ans, le requérant ne pourra plus maintenir son intérêt à voir examiner sa demande 9ter, « sur place », par définition c'est pareil pour la demande 9bis (Raad van State, arrest n° 170.720 van 3 mei 2007, Agbo ; RvV, arrest n° 39.705 van 3 maart 2010, Bayaraa). In hun aanvraag beogen verzoekers uitdrukkelijk de schending van het artikel 3 EVRM ; zullen verzoekers geen serieus onderzoek van zijn beroep hebben ingediend tegen de weigering van zijn aanvraag tot verblijf. De uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg aan de vervolging van deze procédure en overtreedt met artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p. 193). De tegenpartij mag niet, zonder een manifeste fout te maken en de artikelen 3 en 13 EVRM te schenden, aan verzoeker verwijten dat hij geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven".

Wat betreft de opgeworpen schending van de artikel 22 van de Gecoördineerde Grondwet en de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, wordt verwezen naar de besprekingen onder punt 3.1.10 en punt 3.1.20. Beide middelen worden door verzoekers in hun verzoekschrift expliciet gericht tegen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt van 18 mei 2015.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdelingen.

2.5. Verzoekers voeren vooreerst een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoekers stellen in België te wonen sinds 2009. Ze hebben een lokale verankering, veel sociale verbanden en een gezinsleven tevens gaat G. hier naar school. Verzoekers menen dat de overheid moet aantonen dat ze een juist evenwicht heeft bewaard tussen het beoogde doel en de ernst van de afbreuk gedaan aan de rechten van de verzoekers. Verzoekers menen dat het bestaan van een privéleven niet betwist kan worden. Verzoekers stellen immers ononderbroken op het grondgebied te zijn sinds 2009. Ze hebben een sociaal leven ontwikkeld zoals blijkt uit de verschillend attesten van hun kennissen. In de bestreden beslissing heeft de verweerder de rechten van de verzoekers geschonden. Verzoekers betogen dat de verwerende partij een inbreuk maakt op de rechten van het gezin. Zij achten de bestreden beslissing niet evenredig en het evenwicht tussen de betrokken belangen werd niet overwogen. Verzoekers besluiten dan ook dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, van de grondwettelijke bepalingen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van 1980.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voeren verzoekers een gezinsleven aan met hun minderjarige dochter G. en hun andere meerderjarige kinderen T.E, T.M. en T.M. Tevens verblijft de meerjarige zoon van verzoekers, A.T, legaal in het Rijk.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2015 enkel gericht zijn aan de meerderjarige kinderen van verzoekers, met name aan T. Mu. en T. Me.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder of omgekeerd, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In voorliggende zaak dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat hun relatie met hun meerderjarige kinderen dusdanig is dat deze onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers hebben geenszins dergelijke *“bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden”* bijgebracht of het bestaan van een dergelijke band aannemelijk gemaakt. Een dergelijke vorm van afhankelijkheid, in de zin van de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, blijkt derhalve niet.

Zodoende onderhouden verzoekers een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met hun minderjarige kind maar niet zonder meer met hun meerderjarige kinderen.

De bestreden beslissingen van inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gericht aan twee van de meerderjarige zonen. De Raad wijst er op dat verzoekers nalaten gegevens of elementen bij te brengen die er op wijzen dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM hier toepassing dient te vinden ondanks hun meerderjarigheid en de afwezigheid van een aangetoonde *“bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden”*.

Wat betreft de meerderjarige zoon (A.T.) van verzoekers met legaal verblijf in het Rijk werd reeds door de gemachtigde terecht gemotiveerd als volgt: *“Betrokkenen beroepen zich op art. 8 van het EVRM. Het feit dat een meerderjarige zoon van betrokkenen, de heer A.T., op legale wijze in België verblijft, verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, vormt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij nauwe banden onderhouden met hun meerderjarige zoon A. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van art. 8.”*

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het betoog van verzoekers dat opgebouwd is rond de schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM en de belangenafweging die dient te gebeuren tussen de belangen van verzoekers en de belangen van de gemeenschap of de staat, niet dienstig is, nu het *in casu* een eerste toelating in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft.

De door verzoekers aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat verzoekers moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. *In casu* beperken verzoekers zich tot de loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt.

Het betoog van verzoekers aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM beperkt zich tot het volgende: *“In hun aanvraag beogen verzoekers uitdrukkelijk de schending van het artikel 3 EVRM ; zullen verzoekers geen serieus onderzoek van zijn beroep hebben ingediend tegen de weigering van zijn aanvraag tot verblijf. De uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg aan de vervolging van deze procédure en overtreedt met artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p. 193). De tegenpartij mag niet, zonder een manifeste fout te maken en de artikelen 3 en 13 EVRM te schenden, aan verzoeker verwijten dat hij geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven.”*

Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat een terugkeer naar Turkije een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zal brengen.

Gelet op het ontbreken van enig concreet element in hoofde van verzoekers, maken zij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. Er is geen schending van deze hogere rechtsnorm.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft:

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit de bespreking van het beroep, onder punt 3 van dit arrest, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, blijkt evenwel afdoende dat dit reeds werd onderzocht door de gemachtigde en deze wel degelijk dergelijke afwegingen heeft gemaakt en rekenschap heeft gegeven aan het gegeven dat verzoekers dochter en kleindochter in het Rijk verblijven.

De Raad stelt vast dat in de motivering afwegingen terug te vinden zijn betreffende het gezins- en familieleven van verzoekers. Zo motiveert de gemachtigde dienaangaande als volgt:

“Betrokkenen hebben een minderjarig kind dat hier school loopt, wat gestaafd wordt met schoolattesten en rapporten. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen verklaren dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag en dat een onderbreking van het onderwijs, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er op heden geen sprake is van een repatriëring. Betrokkenen hebben nog alle mogelijkheden om vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat de scholing van het kind mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Zij tonen op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, noch waarom het kind pedagogische problemen zal krijgen. Het blijft bij loutere verklaringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermelding van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, wordt opgemerkt dat een loutere vage verwijzing naar een internationaal verdrag niet kan weerhouden worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumentatie te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Er wordt hier op geen enkele wijze aangetoond dat de rechten van het kind niet gerespecteerd zullen worden in het land van herkomst”.

“Betrokkenen beroepen zich op art. 8 van het EVRM. Het feit dat een meerderjarige zoon van betrokkenen, de heer A.T., op legale wijze in België verblijft, verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, vormt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij nauwe banden onderhouden met hun meerderjarige zoon A. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van art. 8.”

Tevens wordt erop gewezen dat zich in het dossier een synthesesnota bevindt van 13 mei 2015 waarin in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderzoek wordt gedaan naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het licht van artikel 8 van het EVRM, ligt dan ook niet voor.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekers geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Waar verzoekers aanvoeren dat artikel 13 van het EVRM geschonden is omdat *“de aanvraag 9bis nog steeds in onderzoek (is)”* wordt erop gewezen dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 18 mei 2015 zodat hun argument feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekers zich beroepen op een schending van de Richtlijn 2008/115/EG geldt dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers, beide in werking getreden op 27 februari 2012. Verzoekers tonen evenmin aan welk artikel van de Richtlijn niet of dan wel foutief zou zijn omgezet in Belgisch recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kunnen beroepen.

In de mate dat verzoekers een schending aanvoeren van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (*Parl.St.* Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking *supra*.

2.6. Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2015.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, in vier onderdelen, waarvan de eerste twee gericht zijn tegen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt, werpen verzoekers de volgende schendingen op:

“Schending van artikelen 3 en 28 van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het artikel 22bis van het grondwet, van artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het gezag van gewijsde van Uw arrest n° 107.410 van 26 juli 2013, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.

• **Eerste grief tegen de onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis**

Volgens het artikel 9bis §1er van de wet van 15.12.80: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 hierboven zijn geen omstandigheden die als overmacht gelden, maar die maken het bijzonder moeilijk voor een buitenlander die in België verblijft om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst toe te passen voor overheden bevoegde Belgische diplomatieke visum terug. Mevrouw en Meneer T. hebben een kind, G. die 12 jaar oud is. Volgens de beslissing kan de scholing van G. niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Toch is het wel een buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft verschillende keren beoordeeld dat de onderbreking van studie van een minderjarig kind een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9 al 3 van de wet van 15.12.80 is (Raad van State., 20 juni 2000, arrest n° 88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; Raad van State., 3 augustus 1998, arrest n° 75.549 ; Raad van State., 29 september 1998, arrest n° 75.994 ; Raad van State, 4 februari 2002, arrest n° 103.146, Rev. Dr. Etr., 2002, n° 117, p. 129 ; Raad van State., 27 oktober 2004, arrest n° 136.791, Rev. Dr. Etr., 2004, n° 130, p. 593 ; Raad van State, 18 februari 2004, arrest n° 128.259, Rev. Dr. Etr., n° 127, 2004, p. 65). Volgens het artikel 22bis van het grondwet: "Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat"

Volgens het artikel 3 van het verdrag inzake de Rechten van het kind : " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging " De onderbreking van een studiejaar kan ook een schending vormen van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Er werd beoordeeld dat : « La Convention de New-York relative aux droits de l'enfant a été adoptée le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre 1991. L'article 3 de cette Convention dispose que dans toutes les décisions qui concernent les enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ». Er wordt door het artikel 28.1.e) van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind voorzien dat "De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen". De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen is niet verenigbaar met de scholing van het kind. De verzoekers kunnen niet zonder hun kind naar Turkije terugkeren. De tegenpartij zegt dat "hun verblijf slechts voorlopig was (...) en dat de scholing van het kind mogelijks slechts een tijdelijk oplossing zou zijn"

Maar het onderwijs is verplicht vanaf 6 jaar in België. G. is 12 jaar oud. Om zich in het Belgische systeem te integreren hebben meneer en mevrouw T. hun kind op school ingeschreven. Bijgevolg miskent verweerder de belangen van de kinderen en de bepalingen van nationale en internationale instrumenten.

• **Tweede grief tegen de onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis**

De integratie is een grondmotief die de regularisatie kan rechtvaardigen (Raad van State, arrest n° 116.916 van 11 maart 2003, 177.189 van 26 november 2007, 183.369 van 18 september 2008...). Het is ook door de instructie van 19 juli 2009 voorzien: "Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpunt beroepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien. In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen". Nochtans verwerpt de verweerder alle elementen van

integratie. Ainsi décidé par le Conseil d'Etat (arrêt 87.112 du 9 mai 2000) : « les circonstances alléguées par l'étranger pour justifier une régularisation de son séjour sur place doivent être examinées concrètement par le ministre ou son délégué, dans chaque cas d'espèce; que la motivation de la décision qui statue sur la demande de régularisation doit refléter la réalité de pareil examen; qu'il apparaît des termes mêmes de la motivation du premier acte attaqué que la partie adverse a écarté les éléments invoqués par la requérante à l'appui de sa volonté d'intégration pour le seul motif "que la précitée ne réunit pas les conditions minimales .. que la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée. » Uw Raad heeft per arrest n°107.410 van 26 juli 2013 beoordeeld dat : "De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991".

Er werd door de Raad van State beoordeeld dat : « Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminée à statuer comme elle l'a fait » (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...). Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moeten de bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd worden. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering heeft tot bedoeling de verzoeker in te lichten, zelf als er geen beslissing bestreden is, van de redenen die de beslissing van de administratie verdedigen. Daardoor kan de verzoeker beoordelen als hij een beroep moet indienen. Volgens het grondwettelijk hof : "En imposant la motivation formelle, la loi est de nature à renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs, consacré par l'article 159 de la Constitution et organisé par l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat » (grondwettelijk Hof, arrest 55/2001 van 8 mei 2001). De verzoekers hebben wel een lokale verankering. Maar we kunnen niet beschouwen dat de beslissing afdoende gemotiveerd is betreffende het verblijf en de integratie van de verzoekers. Ze weten nog niet waarom hun verblijf sinds 2009 in België, hun integratie en de integratie van de kinderen niet voldoende is om geregulariseerd te worden. Bijgevolg miskent de beslissing het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 3 en 28 IVKR; artikel 22bis van de Grondwet, artikel 8 EVRM; artikel 13 EVRM; artikel 2008/115/EG; artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; zorgvuldigheidsplicht, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Tevens zou er sprake zijn van een manifeste appreciatiefout. Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij ter zake vaag blijft, en in hoofdzaak de artikelen die zij als geschonden acht citeert, zonder hierbij verder in te gaan waarom zij voormelde artikelen geschonden acht. Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012). Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen. Waar verzoekende partij in het eerste onderdeel meent dat het schoollopen van de kinderen ten onrechte niet werd aangenomen als een buitengewone omstandigheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat dient te worden verwezen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een

theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. " (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

En ook:

"aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007nr. 171.410)" (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013) Verder verwijst verwerende partij nog naar de bestreden beslissing waarin het volgende staat te lezen omtrent het schoollopen van het minderjarig kind: Betrokkenen hebben een minderjarig kind dat hier school loopt, wat gestaafd wordt met schoolattesten en rapporten. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen verklaren dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag en dat een onderbreking van het onderwijs, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat erop heden geen sprake is van een repatriëring. Betrokkenen hebben nog alle mogelijkheden om vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat de scholing van het kind mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Zij tonen op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, noch waarom het kind pedagogische problemen zal krijgen. Het blijft bij loutere verklaringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermelding van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, wordt opgemerkt dat een loutere vage verwijzing naar een internationaal verdrag niet kan weerhouden worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumentatie te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Er wordt hier op geen enkele wijze aangetoond dat de rechten van het kind niet gerespecteerd zullen worden in het land van herkomst. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent het schoollopen van het minderjarig kind van de verzoekende partij. Terwijl de verwijzingen naar het Kinderrechtenverdrag niet kunnen worden aangenomen. Wat artikel 3 en 28 IVRK betreft, meent de verweerder dat ook de inhoud van deze artikelen op zichzelf niet kan volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Ondergeschikt, en in zoverre de Raad van oordeel zou zijn dat deze artikelen wel rechtstreekse werking kunnen hebben, laat verweerder gelden dat de desbetreffende artikelen aan de staten die partij zijn bij het verdrag, een aantal verplichtingen opleggen aangaande het recht op onderwijs en de wijze waarop dit dient te worden georganiseerd. Niet alleen blijft verzoekende partij volstrekt in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing de opgeworpen verdragsartikelen zou schenden, maar tevens ziet de verweerder niet in waarom en hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou kunnen schenden. Immers wordt, noch in de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch in onderhavig verzoekschrift, aangetoond dat het kind in zijn land van herkomst geen onderwijs zou kunnen genieten of dat dit onderwijs niet conform de bepalingen van het IVRK zou worden georganiseerd. Er moet daarenboven op worden gewezen dat reeds werd geoordeeld dat het Verdrag van de rechten van het Kind, voor elke Staat, enkel toepasselijk is op de kinderen die onder de internationale rechtsmacht van deze Staat ressorteren, terwijl dit niet het geval is wanneer deze kinderen, al dan niet vergezeld door hun ouders of door hun voogd, een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen (Arbh. Luik 26 maart 1997, Soc. Kron. 1998, 544, noot JACQMAIN, J), wat in casu het geval is. Ook om die reden kan het IVRK derhalve niet met gunstig gevolg worden ingeroepen door verzoekende partij. Wat het schoollopen van het minderjarig kind in België betreft, dient verdere nog opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat het kind schade zou lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. Verzoekende partij meent in een tweede onderdeel van het eerste middel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een manifeste fout heeft begaan, nu de instructie dd. 19.07.2009 voorziet dat indien de vreemdeling elementen van integratie aantoonst dit een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis

van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen. De verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: "§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]" Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009. De instructie van 19 juli 2009 is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie van 19.07.2009 (die aldus net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekende partij kan werkelijk niet dienstig anders voorhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of de verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden. Verder verwijst verzoekende partij naar de elementen van integratie. Verzoekende partij houdt voor dat ook dit element een grondmotief is die de regularisatie kan rechtvaardigen. Wat de elementen van integratie betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft gemotiveerd dat: De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen verklaren hier geruime tijd te verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij hier sociale banden hebben wat aangetoond wordt met meerdere steunbrieven; dat zij Frans en Duits spreken; dat zij verklaren over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis te beschikken voor de arbeidsmarkt; dat zij zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij werkbereid zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben; dat zij verklaren een zeer goede persoonlijkheid te hebben waar onze gemeenschap zelfs een voorbeeld kan aan nemen; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van hun belangen zouden opgebouwd hebben; dat zij een bewijs van deelname aan een taalatelier Duits en een cursus Frans voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet zou hebben gemotiveerd omtrent de elementen van integratie kan aldus niet dienstig worden ingeroepen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd

gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007) "Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"Inzoverre verzoeker met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde verweerder duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van verweerder." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009) De kritiek van de verzoekende partij mist elke grondslag. Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.' De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013) De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd*

ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er een voorwaarde wordt toegevoegd in de wet, door te vereisen dat er buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond, alvorens de elementen van integratie (die bij de beoordeling ten gronde worden onderzocht) in ogenschouw worden genomen”.

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. In hun aanvraag van 20 november 2012 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoekers menen dat zij de aanvraag niet kunnen indienen vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.
- Indien verzoekers voor een formaliteit zouden dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet *d.d.* 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999.
- Verzoekers menen dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).
- Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, 2° lid van de vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.
- Verzoekers menen dat hen de kans moet worden gegeven om de aanvraag vanuit België te richten, hetgeen vanuit proceseconomische hoek simpelweg de beste oplossing is.
- Verzoekers stellen reeds enige tijd op Belgisch grondgebied te verblijven. Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.
- Verzoekers menen dat in hun gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient onontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie. Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.
- Verzoekers stellen dat de Raad van State al herhaaldelijk heeft gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22 december 1999, zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd".
- Verzoekers menen dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen.
- Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke

omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen. Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

- Verzoekers menen dat het werkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit hun thuisland.

- In dit opzicht verwijzen verzoekers naar de rechtspraak van de Raad van State ("*... dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980*"). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in het Rijk hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

- Verzoekers wijzen er op dat kinderen reeds sedert zeer lange tijd de lessen volgen in het Rijk. Dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich zal meebrengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag. Dat een onderbreking, zij het tijdelijk, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs.

- Verzoekers wijzen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Tenslotte dient gewezen op de aanwezigheid van praktisch alle familieleden van betrokkenen in België.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.5. Over de elementen inzake hun integratie en verblijf in België, die ook reeds in de aanvraag werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen verklaren hier geruime tijd te verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij hier sociale banden hebben wat aangetoond wordt met meerdere steunbrieven; dat zij Frans en Duits spreken; dat zij verklaren over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis te beschikken voor de arbeidsmarkt; dat zij zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij werkbereid zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben; dat zij verklaren een zeer goede persoonlijkheid te hebben waar onze gemeenschap zelfs een voorbeeld kan aan nemen; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van hun belangen zouden opgebouwd hebben; dat zij een bewijs van deelname aan een taalatelier Duits en een cursus Frans voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

3.6. Waar verzoekers louter de elementen uit hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhalen zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, die hierop een antwoord bieden, en blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.7. Met deze kritiek tonen verzoekers echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: Verzoekers beperken zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en trachten de Raad uit te nodigen tot een opportuiniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en het zich beperken tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

3.8. Waar verzoekers aangeven dat zij menen dat hun langdurig verblijf en integratie 'buitengewone omstandigheden' kunnen vormen, wordt opgemerkt dat de hierboven weergegeven motieven in de bestreden beslissing in dit verband, in overeenstemming zijn met de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Tevens is de omstandigheid dat er nog niet diende ingegaan te worden op de elementen ten gronde in overeenstemming met de

rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekers betogen dat de door hen aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

Tevens wordt er op gewezen dat verzoekers niet verduidelijken in welk opzicht de elementen van integratie hen zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek tonen verzoekers echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.9. Wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 28 van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, werd reeds door de gemachtigde uitvoerig en gedetailleerd als volgt:

"Betrokkenen hebben een minderjarig kind dat hier school loopt, wat gestaafd wordt met schoolattesten en rapporten. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen verklaren dat een repatriëring enorme pedagogische problemen met zich mee zal brengen, in strijd met het kinderrechtenverdrag en dat een onderbreking van het onderwijs, zeer nefaste gevolgen zal hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er op heden geen sprake is van een repatriëring. Betrokkenen hebben nog alle mogelijkheden om vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat de scholing van het kind mogelijks slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Zij tonen op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, noch waarom het kind pedagogische problemen zal krijgen. Het blijft bij loutere verklaringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermelding van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, wordt opgemerkt dat een loutere vage verwijzing naar een internationaal verdrag niet kan weerhouden worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumentatie te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Er wordt hier op geen enkele wijze aangetoond dat de rechten van het kind niet gerespecteerd zullen worden in het land van herkomst."

3.10. Verzoekers beperken zich vooreerst tot een theoretische uiteenzetting en tonen niet met concrete gegevens of elementen dat in het land van herkomst geen scholing voor dochter G. zou voorhanden zijn, noch dat hun dochter een vorm van gespecialiseerd onderwijs behoeft. De verplichte scholing van verzoekers dochter G. heeft ervoor gezorgd dat zij dit basisrecht heeft kunnen genieten tijdens de illegale aanwezigheid van haar ouders in het Rijk. De Belgische overheid heeft precies het recht op onderwijs voor de minderjarige dochter gewaarborgd. Verzoekers brengen geen elementen bij die er op wijzen dat de scholing niet kan worden verdergezet en verkregen, het weze in het land van herkomst, het weze in het Rijk na een tijdelijke onderbreking teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van hun minderjarig kind G. een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.11. In de mate dat verzoekers doelen op het gegeven dat middels de toepassing van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, daar zij deze citeren in hun inleidend verzoekschrift, de aanvraag ontvankelijk zou zijn bevonden en er zodoende dus over de gegrondheid van de aanvraag op basis van de instructie van 19 juli 2009 geoordeeld diende te worden, geldt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies opstelde waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli

2009 werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen.

3.12. In de mate dat verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.13. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

3.14. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen. Verzoekers verwijzen dan wel naar in het algemeen naar *“gelijkaardige beslissingen”* zonder evenwel aan te tonen dat deze beslissingen inderdaad danig gelijklopend zijn.

3.15. In de mate waarin verzoekers de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren, wordt opgemerkt dat zij deze schending niet met concrete gegevens uiteenzetten, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.16. Waar verzoekers menen dat *“hen de kans moet geven om de aanvraag vanuit België te richten, hetgeen vanuit proceseconomische hoek simpelweg de beste oplossing is”*, duidt de Raad op het bestaan van de wettelijke voorwaarden dewelke verwoord worden in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die uiteraard prevaleren op de proceseconomische voordelen waar verzoekers op doelen.

3.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van hun aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET